

ANNE KOSKINEN

Am anderen Ende der Leine

3.-27.11.2022

Anne Koskisen teoksissa monipuolisten tekniikoiden taidokas hallinta yhdistyy aina saumattomasti niiden käsitteellisiin lähtökohtiin. Uusimmassa näyttelyssä hän on palannut taiteilijauransa alkulähteille, maalauksen pariin. Näyttely *Am anderen Ende der Leine (Hihnan toisessa päässä)* ammentaa maalaustaiteen traditioista ja saksankielisestä kuvattukimoksen perinteestä, teoksissa katse on tarkennettu arkeen sekä ihmisen ja eläimen monimutkaiseen suhteeseen.

Paluu siveltimien ja öljymaalien pariin on eräänlainen kotiinpaluu: ei vain opiskeluaikojen Saksaan – missä Koskinen "seitsemän vuoden ajan opetteli miten öljyväri levitetään kankaalle" – vaan myös lapsuuden vapautteen valita aiheensa. Hän on lähtenyt maalaamaan arkiympäristöään, sitä ympäröivää maisemaa ja kuvastoa, mistä päivänsä muodostuvat. Anne Koskisen arjen estetiikkaa on kevästä asti hallinnut punainen pinseri *Sefi*, jota taiteilija on kasvattanut yksinomaan saksan kielellä.

Sefi, samoin kuin taiteilijan kissat, näyttäytyvät teoksissa hellän, lähes idealisoivan katseen kautta. Lemmikin ja koiran kouluttamiseen liittyvä kontrolli saa maalauksissa muodon talutushihnasta, joka näyttäytyy teoksissa paitsi vallankäytön välineenä, myös muistutuksena hihnan kahden pään välisestä välimatkasta – etäisyydestä eläimen ja ihmisen välillä. Talutushihna muuttuu sokkeloksi, nostelee hermostuneesti päätään ja päätyy syömään omaa häntäänsä. Se kiristyy tiukaksi tai lojuu suon mättäillä pitkänä ja voimattomana, ote jo irronneena.

Anne Koskinen lähestyy maalaus pohjaa samalla intuitiivisella suoruuella kuin kiveä veistäessään: hän on piirtänyt kuva-aiheita suoraan kankaalle punaliidulla, ja saattaa maalata hätkähdyttävän yksityiskohtaisen maalauksen valmiiksi lähes yhdeltä istumalta. Toisissa maalauksissa hän on antanut ensimmäisen kankaalle maalatun hahmotelman viedä kuvaa vapaasti eteenpäin, muotoja assosioiden.

Freiburgin akatemia-ajat ovat läsnä paitsi konkreettisesti opiskeluaikaisten siveltimien ja maalien kautta, myös maalausten "byrokraatianruskean" sävytyksen ja varsinaissuomalaisen maiseman sekaan romantiikan hengessä ripoteltujen saksalaismausteiden myötä. Maisemien romanttinen lataus tarjoaa kontrastia uusasiallisuuden viileällä klassismilla etäännytettyihin eläimiin ja niiden attributteihin – ruokakuppiin, luihin, hihnaan. Näyttelykokonaisuutta voi tarkastella Koskisen varhaistuotannostakin tutuna, tarinamuotoisena kuvasarjana: eräänlaisena kuvallisena käsikirjoituksena nordic noir -henkiseen trilleriin välittämisestä, menettämisen pelosta ja siitä seuraavasta kontrollinhalusta.

Anne Koskista kiinnostaa niin kuvantekijänä kuin väitöskirjatutkijanakin merkityksen muotoutuminen, se elävä prosessi, jossa kuva ja sen merkitys syntyvät. Kuinka pienellä eleellä merkityksen voi luoda, "mikä läiskä riittää"? Hän jatkaa työskentelyään todellisuuden lyhentämisen, olennaisen löytämisen parissa. Teosten nimissä näkyy Koskisen toinen kiinnostuksen kohde: saksan fraseologia. Näyttelyn käsittelemä valta-asema kohdentuu tässä myös näyttelykävijään: Anne Koskinen, germaanisen filologian maisteri, on nimennyt kaikki teoksensa saksaksi.

Aleksandra Oilinki

Anne Koskinen (s. 1969) on opiskellut Saksassa Karlsruhe taideakatemiassa ja Freiburgin yliopistossa, sekä Suomessa Taideteollisessa korkeakoulussa ja Helsingin yliopistossa, minne hän laatii parhailaan väitöskirjaa estetiikan oppiaineeseen. Anne Koskisen teoksia voi syksyllä nähdä myös Salon ja Hämeenlinnan Taidemuseoissa, ja viime vuosina Koskisen teoksia on ollut esillä yksityis- ja ryhmänäyttelyissä mm. Axel Pairen galleryssa Knokkessa, Belgiassa; Galerie Werner Kleinissa Kölnissä; HAMissa ja Kiasmassa. Hänen teoksiaan on yksityiskokoelmien ohella sekä kotimaisissa että ulkomaisissa merkittävässä julkisissa kokoelmissa.